

בלי פאניקה ☹️ טראמפ לא נטש את ישראל

written by דוד מ' וינברג | 16.05.2025

האופוזיציה לנתניהו והתקשורת המשרתת אותה מובילים נרטיב שקרי ומרושע של בגידה ישראלית ☹️ כאילו ירושלים הרסה את היחסים עם וושינגטון וכאילו נתניהו איבד את חסדו של טראמפ.

במשך כל השבוע שעבר, פרשנים ופוליטיקאים ליהגו בשמחה גלויה על "הורדת דירוגה" של ישראל. הם בקושי הסתירו את שמחתם לאיד לנוכח "הפיכתו" של נתניהו לגורם שולי בעיני ארה"ב. במכוון הם עיוותו את מהלכי הדיפלומטיה של טראמפ במזרח התיכון כדי להתנפל על ביבי שוב ושוב.

אל תאמינו לזה. במקום זאת, דרשו מממשלת ישראל לפעול במהירות ולנצל את חלונות ההזדמנות האסטרטגיים שטראמפ פותח בפני ישראל והאזור.

מטלטה דיפלומטית: האם ישראל נשארה מחוץ למשחק?

דיפלומטיית פנקס הצ'קים שניהל טראמפ בשבוע שעבר, בסגנון בליצקריג ברחבי המזרח התיכון, אכן מטלטלת.

משהו צרם בפאר ובראוותנות שאפיינו את ביקורו בסעודיה, בקטאר ובאמירויות. היה משהו ילדותי בהתלהבותו מהמתנות הנוצצות ומהחנופה שהרעיפו עליו השליטים הערביים.

טורד מהתלהבותו מהמתנות היקרות ממדינות המפרץ ומהמטוס הענק שקיבל מאמיר קטאר ☹️ תומך החמאס ומממן אל-ג'זירה. היה משהו מוזר באופן שבו חיבק בהתלהבות את נשיא סוריה החדש, אחמד אל-שראע (אלג'ולאני), מפקד לשעבר באל-קאעידה, יחד עם הפטור מסנקציות שהעניק בהינף היד לדמשק.

ומשהו צרם בטענתו של טראמפ שאמריקה תנצל את כל הקשרים האלה לטובת ישראל.

כל השבוע טענו פוליטיקאים ועיתונאים שעסקאות הטריליון-דולר המהירות של טראמפ עם מדינות המפרץ מעמידות את ישראל בנחיתות דיפלומטית. לדבריהם, ישראל נותרה מאחור או הודרה לחלוטין מהמשא ומתן ומהעסקאות של טראמפ.

תחושת אי-הנוחות הזו מתחזקת לנוכח צעדים אחרים שנקט טראמפ בשבועות האחרונים, המרמזים על ריחוק בין וושינגטון לירושלים: החל בהודעה המפתיעה על שיחות גרעין ישירות עם

טהרן, וכלה בהצהרות המרמזות שארה"ב תסתפק בצמצום ² ולא בפירוק מלא ³ של מערך הנשק הגרעיני והטילים של איראן.

גם החלטתו הפתאומית של טראמפ לבטל את המבצע הצבאי האמריקאי נגד החות'ים, בתמורה להבטחתם שלא לתקוף עוד אוניות אמריקאיות, מדאיגה. הסכם הפסקת האש הזה בפירוש אינו מגן על ישראל.

אחר כך בא המשא ומתן של סטיב ויטקוף ואדם בולר עם החמאס לשחרור עידן אלכסנדר, השבוי האמריקאי-ישראלי. אמנם השחרור מבורך, אך מטריד שהדבר נעשה, ככל הנראה, מעל ראשה של ישראל ועל חשבון שבויים שהם "רק" ישראלים.

ופתאום העולם כולו מדבר על שיקום סוריה והשקעה בעזה, מבלי להקדיש ולו אגורה אחת לשיקום אזורי הדרום והצפון ההרוסים של ישראל.

בקיצור, קשה להימלט מהתחושה המדכאת שישראל פשוט לא הוזמנה למסיבה של טראמפ.

הפרשנות האסטרטגית הנכונה: טראמפ מאתגר, לא נוטש

אבל זוהי קריאה שגויה והרסנית של המצב האסטרטגי. לישראל עדיין יש מקום חיוני ובולט במזרח התיכון הסוער של דונלד טראמפ. טראמפ כבר תמך, ובוודאי ימשיך לתמוך, במהלכים קריטיים לביטחונה ולשגשוגה של ישראל.

ניתוח מדויק יותר של המצב האסטרטגי מתחיל בהבנה שביקורו של טראמפ נסב בעיקר סביב עסקאות מסחריות לחיזוק הכלכלה האמריקאית ⁴ עיסוק הנובע מהצורך הדחוף שלו להציג הישגים. זה מסביר את התלהבותו ממדינות המפרץ העשירות. זה לא מעיד על דחיית ישראל.

נכון שלישראל אין צעצועים מבריקים או עסקאות מסחריות בטריליוני דולרים שיכולות לחזק את טראמפ, אך יש לה יתרונות אחרים מוכחים, חשובים לא פחות לאמריקה.

טראמפ בוודאי מבין שללא המכה שהנחיתה ישראל על החיזבאללה, משטר אסד בסוריה (בגיבוי איראן ורוסיה) לא היה נופל. הוא בוודאי מבין שללא השמדת מערכת ההגנה האווירית של איראן בידי ישראל, האייתוללות לא היו מוכנים אפילו לדבר איתו. ניצחונות ישראלים עיקשים סללו את הדרך לטראמפ לגרוף הישגים.

טראמפ בוודאי גם מבין שחיסול החמאס (שעדיין לא הושלם) וקבוצות טרור אחרות מזן האחים המוסלמים בידי ישראל ⁵ גם ביהודה ושומרון, כפי שראינו ברצח הטרוריסטי הנורא של צאלה גז ⁶ הוא קריטי לביטחון סעודיה והאמירויות וליציבות האזורית הרחבה.

בלי זה לא יהיה עתיד טוב יותר לפלסטינים, ולסעודים יהיו פחות סיבות לכבד את ישראל ולשתף איתה פעולה. לכן, ללא היסוס, סיפק טראמפ לישראל בחודשים האחרונים כמויות עצומות של נשק ותמך בתוכניות נרחבות לטיהור עזה מגורמים שליליים.

לכן, אף שישראל נראתה כנעדרת מסיבוב הביקורים של טראמפ באזור, למעשה היא לא הייתה. הנשיא טראמפ קידם את הסכמי אברהם, דרש גינוי לפלישת החמאס לישראל בכל שלב (ישירות מול מנהיגי קטאר וסוריה), ודיבר בנחישות על איראן.

חשוב לא פחות, טראמפ לא התלונן על "פלסטיין" ולא דחף את אשליית שתי המדינות. הוא לא מתח ביקורת על מבצעים צבאיים ישראלים ברפיח, ג'נין, בקעת הלבנון ומחוז דרעא [2] בניגוד לצוות ביידן-האריס. והוא לא דרש שנזרים גז לעזתים ולא איים בסנקציות כלכליות על ישראל [3] בניגוד לנשיא צרפת מקרון.

לאורך כל הדרך, טראמפ הדגיש את העיקרון "שלום מתוך עוצמה". המסר ברור: אמריקה של טראמפ מחפשת שותפים ריבוניים הנושאים בנטל שלהם ומגדילים את הביטחון, העוצמה והשגשוג של אמריקה ברחבי העולם.

מצב זה פותח הזדמנויות מצוינות בפני ישראל. ישראל מחזיקה ביתרון אסטרטגי אזורי גדול ובעוצמה צבאית. אם תנצל את הרגע, תקרין עוצמה ותפעל בהתקפיות במסגרת החזון האזורי החדש של טראמפ [4] היא תזכה בתמיכתו. האינטרסים הישראליים והאמריקאיים משתלבים במרבית הסוגיות האזוריות, וישראל צריכה לפעול מתוך נחישות להגשמתם.

אולם אם ישראל תהסס או תמשיך להפגין חוסר החלטיות [5] טראמפ עלול לאבד עניין או סבלנות. במקרה כזה, הוא עלול לפעול מעל ראשה של ישראל, בלי להתחשב כראוי בעמדתה ובאינטרסים שלה. ישראל צריכה להפגין יוזמה ונחישות דיפלומטית וביטחונית במסגרת הסדר האזורי המתגבש.

יש להדגיש שמהלכים ישראלים צריכים להיעשות בראייה אסטרטגית רחבה ובתיאום מתאים עם בעלות בריתה של ישראל. נחישות אינה פירושה פעולה פזיזה או בלתי מתואמת, אלא הובלה אסטרטגית ברורה המשרתת את האינטרסים הישראליים והאזוריים כאחד.

חשוב לזכור: האסטרטגיה של טראמפ אינה נועדה לשרת את האינטרס הישראלי. אבל שוב: טראמפ לא נטש את ישראל! הוא מאתגר אותה לפעול בנועזות. הוא רוצה שישראל תהיה הסמכות האזורית שהיא חייבת להיות.

במילים אחרות, אין סיבה להתנגד לדיפלומטיה האזורית הנמרצת של טראמפ. יש סיבה להתריע על חוסר ההחלטיות והיוזמה הישראלית. הכדור במגרש הישראלי, וטראמפ מחכה לירושלים שתבעט בו בכל הכוח.